

Theo tập tục, truyền thống lưu truyền và đọng lại như một phần của nền văn hoá dân tộc, người dân nước ta và vài nước ở Á Châu đốt pháo đón mừng năm mới vào lúc giao thừa. Khoảng khắc thiêng liêng trọng đại đó với số phận con người, gia đình, đất nước hun đúc trong tiếng nổ, ánh chớp và hương sắc mùi thuốc pháo tỏa ra chứa chất một khả năng kỳ diệu: Nó như trút hết gánh nặng của những đau khổ bất hạnh, đắng cay, cực

TRẦN TỬ TRUNG

(Ban kinh tế thành ủy)

NĂM 90 VỚI NGỰA BUÔNG CƯƠNG

nhọc đang ám ảnh, đè nặng tâm hồn một con người, gia đình và dân tộc, đồng thời tạo ra nguồn sinh lực mới với nghị lực, sức mạnh và niềm tin mãnh liệt hơn hướng về năm mới, tương lai.

Hàng năm trôi qua với bao thăng trầm, biến cố của lịch sử và cuộc đời của bao thế hệ, điệp khúc giao thừa pháo nổ quyện vào bản đại hợp xướng của truyền thống, nền văn hoá như âm thanh vang lên, lắng đọng, xôn xao giục giã lòng người "xông trận", "hành động", "hợp tác" và "chiến thắng". Lịch sử với nét khái quát lôgic và thực tiễn không thể chứa đựng tất cả những sự kiện đã qua trong đời sống lao động, đấu tranh, tồn tại và phát triển của một dân tộc. Nền văn hoá cũng vậy. Nó được tạo dựng bởi nhân tố, sự kiện và công trình văn hoá ... phản ánh đường nét chủ yếu nhất, qui luật phát triển xã hội, đồng thời gạt bỏ đi những gì không đang vững với thời gian (sự phát triển). Nói một cách khác, thời gian gạn lọc và để lại những tinh hoa theo hướng "hoàn thiện, hoàn mỹ" của con người trong cuộc trường chinh sáng tạo lịch sử và chính bản thân mình.

PHÁT TRIỂN KINH TẾ

Theo nghĩa đó, lịch sử văn hoá dân tộc sẽ không ghi lại toàn bộ giờ phút giao thừa Canh Ngọ 90 với con ngựa buông thả dây cương và tiếng pháo nổ gần như điên loạn bao trùm Thành phố, ngày này qua ngày khác.

Con ngựa bất kham vượt qua giới hạn biểu tượng cho những giới hạn.

Đó trước hết, phải chăng kể đến giới hạn mang tính định hướng và nguyên tắc đổi mới cơ chế quản lý kinh tế mà Nghị quyết Đại hội Đảng lần thứ 6 vạch ra cho 5 năm 1986 - 1990. Một giới hạn về chất (đổi mới cơ chế quản lý kinh tế) và về thời gian với hạn chót 1990? Phải chăng đây là giới hạn để ném bỏ dây cương cũ "hành chánh quan liêu bao cấp ...", thay vào đó là dây cương mới "kế hoạch hoá với việc sử dụng hệ thống các qui luật đòn bẩy, chính sách và pháp luật kinh tế". Dây cương cũ đã kém hiệu lực. Thay dây cương là điều cần thiết, bức xúc. Không có nó, ngựa sẽ chẳng bao giờ thắng cuộc (về đích kịp thời gian). Như ngựa không cương, nền kinh tế xã hội buông thả đánh cuộc (hên xui, may rủi) với biến động tự phát của thị trường tất yếu sẽ đi đến chệch choạc, lạc lối, sa lầy và lún sâu vào tình trạng khủng hoảng (lúc thiếu, khi thừa) hàng hoá, sản phẩm lao động. Hậu quả đó hủy hoại một phần tiềm năng, tiền của, công sức lao động và những giá trị của đất nước (vật chất và tinh thần).

Pháo Canh Ngọ 90 vô số, dư thừa và phung phí ném ra, ứ đọng ở Công ty Bách hoá Thành phố 38.000 nôi. Nếu tính mỗi nôi 1m x 38.000, sẽ có độ dài 38Km (bằng đường TP.HCM - Long An), cùng với trước đó biến động ồ ạt của kinh doanh vàng bạc, HTX Tín dụng (tiền tệ), xăng dầu, xi măng, đường (ăn), xuất khẩu gạo ... là thực tế nói lên tác hại và tổn thất của tình trạng đất nước với con ngựa buông cương.

Tất cả điều đó xảy ra khi đất nước ta cùng với cộng đồng quốc tế đang đứng trước những thử thách quyết liệt về chất của sự phát triển: ai sẽ mang lá cờ mưu cầu hạnh phúc nhân dân về tới đích trước tiên, mà người phán xét, là lá phiếu của nhân dân qua cuộc trưng cầu khách quan. Ý dân thật sự dân chủ. Kết thúc thời kỳ oanh liệt, vẻ vang, tự hào và chiến thắng trong công cuộc chiến đấu giành lấy độc lập dân tộc với những tổn thất khó có thể tưởng tượng được, dân tộc ta cùng với 5-7 dân tộc trên thế giới của cộng đồng trên dưới 200 quốc gia được xếp hạng trong cuộc thi này vào hàng chót, nếu tính đến thu nhập quốc dân bình quân trên một người dân (dưới US\$300/năm/người). Hạng bạc này đặt ra giới hạn về thời gian và nguồn lực đối với đất nước. Đứng chân chừ và lãng phí! Dây cương và yên ngựa phải sẵn sàng! Thời gian không chờ đợi một ai. Và muốn được thời gian, còn phải sử dụng đúng các nguồn lực trong chiến lược phát triển kinh tế xã hội những năm 2000.

TTT.